

Život filosofický

Filosofie není jen jakýsi zvláštní způsob myšlení, a už vůbec to není pouhá myšlenková disciplína (i když to k filosofii ovšem také patří). Už to, že samo jméno připomíná moudrost (*sofia*), zřetelně poukazuje k životu a k spjatosti s životem: hlavní není spekulace, ale právě „moudrost“. Filosofie sice není možná jinak než v myšlenkovém (a tudíž také „spekulujícím“) milieu, ale je záležitostí celoživotní či všeživotní: skutečná filosofie nemůže zůstat na úrovni myšlení, není totiž jen záležitostí (věcí) myšlení, ale je věcí životní, tj. celoživotní, všeživotní orientace. Opravdová filosofie může být proto „vedena“ či „pěstována“ jen jako životní, nejen myšlenkový styl. Už tím se pronikavě liší od odborných (speciálních) věd, které je možno pěstovat jako „dovednosti“ (tedy např. jako technovědy). Ovšem zatímco soukromý (i veřejný) život vědcův je záležitostí pouze osobní integrity (nebo nedostatku integrity) vědce, život filosofův nikdy nemůže zůstat stranou, ve stínu nebo dokonce v oddělenosti od samotného jeho filosofování. Proto „životy filosofů“ nejsou pouze zajímavostí, nýbrž vždycky nám také poskytují aspoň některé více nebo méně významné poukazy na charakter jejich filosofického myšlení, na zaměření a vyústění (spíš vyústování) jejich filosofie.

(Písek, 150206-1.)